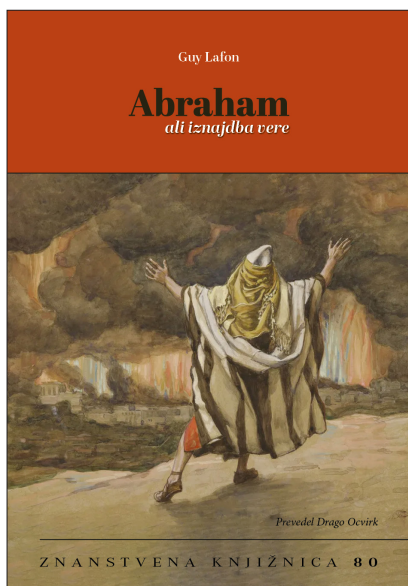

GUY LAFON: ABRAHAM ALI IZNAJDBA VERE

Podatki o knjigi

- Naslov: Abraham ali iznajdba vere
- Avtor: Guy Lafon
- Zbirka: Znanstvena knjižnica (Teološka fakulteta Univerze v Ljubljani) 80
- Urednik zbirke: dr. Miran Špelič OFM
- Prevedel: dr. Drago Ocvirk
- Urednica: dr. Cvetka Rezar Mlakar
- Format: 160 mm x 230 mm
- Vežava: mehka
- Število strani: 124
- ISBN: 978-961-278-574-1
- Cena: 15 €
- Založnika: Teološka fakulteta Univerze v Ljubljani in Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2022

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Abraham je veroval v vero

Francoski teolog Guy Lafon (1930–2020) v tem delu pokaže, v čem je Abraham pomemben za vse, ki se sklicujejo nanj kot očeta vere: jude, kristjane in muslimane. Obstaja »Abrahamova religija«, ki presega religije in posamezne veroizpovedi. Zakaj? Ker je udejstvovanje v njej vera!

»Vera? Toda vera v kaj? Vera v koga? Ker veri vedno pripisujemo kak predmet ali kakega naslovljenca, se tem vprašanjem ni mogoče izogniti. Dodajmo torej glagolu verovati dopnilo in povejmo, da gre pri Abrahamu za vero v vero.«

O Abrahamovem zgodovinskem obstoju ne vemo ničesar. Toda njegovo duhovno potomstvo je ogromno in tisti, ki so povezani z njegovim imenom, »so tako številni kakor pesek na morskem obrežju«. Judje, kristjani in muslimani se sklicujejo nanj; za monoteiste je »oče vernikov«. Svetopisemske pripovedi, ki govorijo o njem, so med najbolj znanimi: odhod iz Ura na Kaldejskem v deželo, ki jo je obljubil Bog, neverjetno Izakovo rojstvo in njegovo žrtvovanje, prikazanje Boga pri Mamrejevih hrastih, pripoved o Sodomi in Gomori.

Guy Lafon poskuša torej pokazati, kako je Abraham resnično univerzalen lik. »Bralci Svetega pisma si vedno znova prilaščajo zgodbo o Abrahamu in v njeni pripovedi črpajo tisto, kar jim omogoča, da razumejo sami sebe v družbi, sredi sveta.«

Prevod Lafonove knjige *Abraham ali iznajdba vere* na razumljiv ter sodoben način slovenskemu bralcu razloži, kaj je Lafonova teologija, kako razume vero in kako so medčloveški odnosi povezani z vero.

O avtorju

Guy Lafon se je rodil 5. novembra 1930 v Parizu. Po maturi je nadaljeval šolanje na elitnem Lycée-ju Henri-IV in se leta 1952 vpisal na École normale supérieure. Po odsluženem vojaškem roku je leta 1957 vstopil v semenišče des Carmes v centru Pariza in duhovniško posvečenje prejel 12. marca 1961. Leta 1969 je na Katoliškem inštitutu v Parizu zaključil doktorski študij in nato skoraj 30 let predaval dogmatiko na isti ustanovi. Nekaj let je poučeval tudi klasične jezike na škofijski klasični gimnaziji Saint Stanislas. Od 1996 do 1997 je to ustanovo vodil kot direktor. Leto 1994 je zaznamovalo začetek njegove teološko biblične šole za laike, kjer je na svojski način učil branja bibličnih besedil. Ves čas se je tudi pastoralno udeleževal na različnih pariških župnijah. V svojem raziskovanju je razvil »relacijsko teorijo«; v njej je odnos ključ za razumevanje človekovega življenja in njegove vere. Lafonov bibliografski opus šteje več kot sto znanstvenih člankov in knjig. Umril je 16. aprila 2020 v Parizu.

Iz knjige

Ko pisci Nove zaveze omenjajo Abrahama, ne dodajo ničesar Prvi Mojzesovi knjigi. Držijo se svetopisemskega poročila. Nanj se opirajo, da bi spomnili na takšen ali drugačen zgodovinski vidik iz njegovega življenja ali tudi zato, da bi pokazali zgodovinsko povezavo z očakom. Abraham torej ni prvenstveno prikazan kot vzornik zaradi svoje religijske odličnosti, ampak kot osebnost, pomembna zaradi vloge, ki jo ima v razvoju zgodovine. Dejstva in dejanja v njegovem življenju tvorijo sama po sebi dogodek, ki velja za strukturo. Ta dogodek ima posledice, ki jim daje vsebino in religijsko razumljivost. Abraham v tem smislu obstaja kot stalnica v zgodovini. Kar je bil, ostaja kljub novosti, ki zaznamuje vse, kar se dogaja v času. V tem smislu je Abraham prototip vsega, kar prihaja za njim, in to kot prototip v zgodovini. Zanj je značilno, da vse tisto, kar je bil, še prihaja ali lahko pride; skratka, Abrahamu je lastno, da je odprl določeno zgodovino.

Zaradi tega ima Abraham – v splošni zgodovini človeštva – mesto v zgodovini religije. Pravzaprav je še pomembnejše, da začenja religijo zgodovine, religijo tega, kar prinaša čas. Abraham, ki zavzema le trenutek v zgodovini, je tudi struktura, ki se vpisuje v celotno zgodovino ne glede na zgodovinsko dogajanje. Abraham kot struktura na neki način potrebuje to, kar prihaja, da bi obstajal še naprej. Vendar je prav on tisti, ki daje isti pečat temu, kar prihaja, in tako omogoča, da vse to, kar prihaja, združuje, ne glede na to, kako raznoliko je.

Za pisce Nove zaveze je Abraham nadvse pomemben, ker je prvi v rodu, ki se je sposoben razsejati po vsej družbi. Če uporabimo besedo iz Prve Mojzesove knjige, je Abraham pomemben zaradi svojega semena, zaradi potomstva, ki izhaja iz njega, zaradi nasledstva, v katerem se vedno na novo obnavlja. Z eno besedo, Abraham je oče par excellence, kot to nakazuje njegove ime. Toda če se Nova zaveza tako vztrajno sklicuje na njega, je to zato, ker je bilo uresničeno ime Očeta, ki se mu priznava. Dejansko se prvi krščanski pisci nanašajo na Abrahama zaradi učinkovite uresničitve njegovega očetovstva. Po njihovem prepričanju dogodek, ki je Abraham sam, ne vsebuje samo dejstva, da je oče, marveč, da se to očetovstvo odslej nadaljuje v njegovi dopolnitvi, čeprav zgodovine še ni konec. V tem je za kristjane Abrahamov paradoks.

(Str. 31–32)